

Nr 331.

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 107, angående Sveriges anslutning till Förenta Nationernas organisation för uppfostran, vetenskap och kultur (Unesco).

Kungl. Maj:t föreslår i proposition nr 107 Sveriges anslutning till Unesco-organisationen. När det gäller att taga ställning till denna fråga måste man liksom eljest väga mot vartannat å ena sidan vårt ekonomiska läge och de många anspråk som böra tillgodoses inom ramen för våra strängt begränsade resurser och å andra sidan den nytta för vårt land, som kan vara förknippad med åtgärden. Vid en sådan avvägning finna vi oss ingalunda övertygade om att en anslutning till Unesco skulle framstå som tillnärmelsevis lika angelägen som tillgodoseendet av åtskilliga andra för samhället vitala intressen av motsvarande ekonomiska storleksgrad. Sålunda måste det framstå som en anmärkningsvärd inkonsekvens, om man skulle anslå äskade belopp till Unesco-anslutningen, under det att man av statsfinansiella skäl måste låta realiserandet av ett flertal välmotiverade önskemål stå tillbaka. I det hänseendet behöver blott erinras om vårt vägväsende, skolväsendet och sjukvårdsinrättningar av olika slag. Från snart sagt varje huvudtitel kunna exempel hämtas på fall, där vi på grund av det statsfinansiella läget icke kunna på ett tillfredsställande sätt uppehålla befintliga anordningar, än mindre utveckla dem i önskvärd omfattning.

Mot Unesco-organisationen, dess program och arbetsmetoder har tydligen icke utan skäl riktats viss kritik. Det synes icke vara uteslutet att organisationen småningom kan komma att utveckla sig mera gynnsamt än hittills. Det förefaller vara motiverat att avvakta resultatet av en sådan utveckling, innan anslutning sker. Såväl med hänsyn härtill som på grund av ovan anförda ekonomiska skäl få vi hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 107.

Stockholm den 26 mars 1949.

Jarl Hjalmarson.

Walter Edström.

Albert Larsson.

Jöns Nilsson

i Bästekille.